धिः। कूर्मो ब्रूते। यथाहं भवद्भ्यां सहाकाशवर्त्मना यामि स उपायो विधीयताम्। हंसौ ब्रूतः। कथमुपायः संभवति। कच्छपो वदति। युवाभ्यां चञ्चुधृतं काष्ठमेकं मया मुखेनावलम्बितव्यम्। अतो भवतोः पक्षबलेन मयापि सुखं गन्तव्यम्।
5 हंसौ ब्रूतः। संभवत्येष उपायः। किं तु।

उपायं चिन्तयेत्प्राज्ञस्तथापायं च चिन्तयेत्।
पश्यतो बकमूर्खस्य नकुलैर्भक्षिता बकाः॥

कूर्मः पृच्छति। कथमेतत्। तौ कथयतः। अस्त्युत्तरापथे गृध्रकूटो नाम पर्वतः। तत्रैव रेवातीरे न्यग्रोधपादपे बका
10 निवसन्ति। तस्य वटस्याधस्ताद्विवरे सर्पस्तिष्ठति। स च बकानां बालापत्यानि खादति। ततः शोकार्तानां बकानां प्रलापं श्रुत्वा केन चिद्वृद्धबकेनोक्तम्। भोः। एवं कुरुत यूयम्। मत्स्यानानीय नकुलविवरादारभ्य सर्पविवरं यावत्पङ्क्तिक्रमेणैकैकशो मत्स्यान्धत्त। ततस्तदाहारवर्त्मना नकु-
15 लैरागत्य सर्पो द्रष्टव्यः स्वभावद्वेषाद्व्यापादयितव्यश्च। तथानुष्ठिते सति तद्वृत्तम्। अथ नकुलैर्वृक्षोपरि पक्षिशावकानां रावः श्रुतः। पश्चात्तैर्वृक्षमारुह्य शावकाः सर्व एव खादिताः। अत आवां ब्रूवः। उपायं चिन्तयेदित्यादि।

आवाभ्यां नीयमानं त्वां दृष्ट्वा लोकैः किं चिद्वक्तव्यमेव। त-
20 दाकर्ण्य यदि त्वमुत्तरं ददासि तदा तव मरणं भविष्यति। तत्सर्वथात्रैव स्थीयताम्। कूर्मो वदति। किमहमज्ञः। न किमपि मया वक्तव्यम्। तत एवमनुष्ठिते सत्याकाशे नीयमानं तं कूर्ममालोक्य सर्वे गोरक्षकाः पश्चाद्धावन्ति वदन्ति च।